

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Θ ἄ ντιθῶ καὶ θὰ πᾶσο στο γυαφεῖο τοῦ Βραναῦ, εἶπε ἡ κ. Λιναροδῆ.

Ἡ Λίνα τὴν ἐμπόδισε.
— Ὅχι, μαμά, δὲν πρέπει. Ἄφρησε νὰ πληροφορηθῶμε καλῶτερα.

— Καὶ πῶς θὰ τὸ μάθουμε αὐτό;

— Θὰ ξαναπαῶ ἐγὼ στοῦ Βραναῦ. Θὰ παραφυλάξω ἔξω ἀπ' τὸ γυαφεῖο του. Θὰ τὸν δῶ, μείνε ἡσυχη...

Ἡ κ. Λιναροδῆ ὅμως δὲν μπορούσε νὰ ἡσυχήσῃ. Γύρισε πάνωκατω σὰν τρελλή, σφουγγίζοντας τὰ δάκρυα ποῦτρεχαν ἀφθονά ἀπὸ τὰ μάτια της.

Τέλος σταμάτησε καὶ εἶπε στὴ Λίνα:
— Ναί, παιδί μου, πήγαινε πάλι, πήγαινε, πρέπει νὰ μάθουμε, κοινοῦ νὰ τρελλαθῶ, Θεέ μου!...

Ἡ Λίνα φέρεσε τὸ καπέλλο της καὶ γύρισε πάλι ἔξω, μὴν ἔχοντας ὅμως τὴν παραμικρὴ ἐλπίδα νὰ συναντήσει τὴ Λίτσα ἢ τὸ Βραναῦ. Ὅτι ἔκανε τώρα, τὸ ἔκανε μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ τὴ μαμά της...

Τράβηξε ὡστόσο πρὸς τὸ γυαφεῖο τοῦ Βραναῦ καὶ στάθηκε στὴ γωνία τοῦ δρόμου. Κάφρωσε τὸ βλέμμα της στὴν πόρτα τοῦ γυαφεῖο καὶ περιέμενε. Μὰ δὲν εἶδε κανένα νὰ μπαίνει ἢ νὰ βγαίνει. Ἀπειλότερα τότε καὶ τοιαυτῶτα νὰ φύγῃ, ὅταν ἄξαφνα εἶδε νὰ βγαίνει ἀπ' τὸ γυαφεῖο ἡ δακτυλογράφος.

Ἡ Λίνα κούφτηκε πίσω ἀπὸ ἓνα στύλο. Σὲ δέκα λεπτά εἶδε νὰ βγαίνει ἔξω καὶ ὁ βοηθὸς τοῦ Βραναῦ, λίγο κατῶνα δὲ κατέδρασε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Βραναῦς.

Ἡ Λίνα ἦταν ἔξαιρετικὰ συγκινημένη. Τὰ γόνάτα της τρέμανε. Δὲν ἤθελε νὰ τὴν δῇ ὁ Βραναῦς.

Ὁ νέος πέρασε ἀπ' τὸ ἀντικρινὸ πεζοδρόμιο, χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφθῇ καὶ τράβηξε πρὸς τὰ Χαντεία.

Ἡ Λίνα σκεφτὴκε νὰ τὸν παρακολούθησῃ. Τὸν πήρε ἔσπισο ἀπὸ ἀρετὴ ἀπόστασι, μὰ σὲ λίγο τὸν ἔβλεπε ἀπ' τὰ μάτια της, μέσα στὴν πολικοσύμια.

Λυπημένη καὶ κοιρασμένη σκέφτηκε νὰ γυρίσῃ στο σπίτι. Ὁλέγε στὴ μαμά της πῶς τὸ γυαφεῖο τοῦ Βραναῦ ἦταν κλειστὸ καὶ θὰ τὴν καθυπόχαζε ὅπως μπορούσε.

Ὅταν πῆγε σὰτι εἶχε περῶσι πειὰ τὸ μεσημέρι. Δὲν εἶχαν στρώσει τραπέζι. Ἡ μαμά της ἦταν κλεισιμένη στὴν κάμαρά της καὶ ἔκλαιε.

Ἡ Λίνα κάθησε κοντὰ της καὶ της εἶπε μερικὰ ἀδῶα ψήματα γὰ νὰ τὴν ἡσυχάσῃ. Ἐμειναν ὄστερα ἡ μὰ πλάι στὴν ἄλλη ὡς τὸ ἀπόγευμα, κλαίγοντας σὰν νὰ εἶχαν νεκρὸ στο σπίτι, νηστικῆς, ἀπελπισμένες.

παραδῶση σ' αὐτὸν τὸ δολοφόνο, ὁ δὲ Ἀλμειδῆ τοῦ ἐγγυήθηκε ὅτι ὁ λαὸς δὲν θὰ τὸν ἀγγίξῃ, ἀλλὰ θὰ τὸν δικίαιε τὸ νόμιμο δικαστήριον. Κι' ἔτσι, κομφά, ὁ δολοφόνος παραδόθηκε στὸν Ἀλμειδῆ, ὁ ὁποῖος τὸν ἔκλεισε μέσα στοῦ Παλαμαῖο. Ὁ Τσεκάνι κτὴν διπλωματικὴ ἱκανότητα τοῦ Ἀλμειδῆ, χωρὶς τὴν ἐπέμβασι τὸν ὁποῖο ὁ λαὸς θὰ ἔβγαγε τὴ Γαλιχὴ πρεσβεῖα καὶ θὰ δημοσιογούνητο θλιβερά ἐπεισόδι.

Ὁ Τσεκάνι, μαζί με τοὺς ἄλλους γιατροὺς, ἔκαμε τὴν ἐξέτασι τοῦ πτώματος τοῦ Καποδίστρια καὶ ὑπέβαλαν τὴν ἔκθεσι τὸν σὴν νέα κυβέρνησι, ποὺ ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὸ Θεόδωρο Κολοκοτρώνη, τὸν Ἀνδρέα Μεταξά, Κωλέττη, Ἀνδρέα Ζαΐμη καὶ Δημ. Βουδοῦρη. Ὁ νεκρὸς τοποθετήθηκε στὴ Μητρόπολι, ὅπου πῆγε ὁ λαὸς συγκινημένος καὶ τὸν προσκίνησε. Ἡ κηδεῖα ἦταν μεγαλοπρεπέστατη. Σὲ ἔτσιου θαυμασία προσέβαλλε ποὺ τὰ κρατοῦσων γερονισιαστῶ, βροσκόντουσαν τὰ παράσμα τοῦ κωδερνήτου. Ἐπειτα ἀκολουθούσαν ὁ ὑπονοχοί, οἱ πρέσβεις, ἡ ἀρχὴς, ὁ στρατὸς καθὼς καὶ τὰ ἀγῆματα καὶ οἱ στρατιώτες τῶν τεσσάρων Μεγάλων Δυνάμεων. Ὅλο τὸ Ναυτικὸ ἀκολουθοῦσε τὸν ἀγαπημένο τοῦ νεκροῦ με καταρατὴ θλίψη. Μουσικῆ τῶν ξένων στόλων ἐπαίταν πένθημα ἐμβατήρια, ἐνὸ τὰ κανόνια τῶν κρουαδιῶν τοῦ Καστροῦ βροντοῦσαν... Ὅλα τὰ παράθηρα ἦσαν στολισμένα με πένθημα καλά. Ἀκόμα καὶ οἱ ἐχθροὶ τοῦ Καποδίστρια δὲν ἔλειψαν ἀπὸ τὴν ἐκδήλωσι αὐτὴ τοῦ πόνου.

Τὴ νύχτα τῆς 10ης Ἀπριλίου 1832 ὁ νεκρὸς μεταφέρθη σ' ἓνα ρωσικὸ πολεμικὸ, τὸ ὁποῖο μετέφερε τὸ πῶμα τοῦ ἀδικοκοπομένου πρώτου κυβερνήτη τῆς Ἑλλάδος στοῦ ὄραιου τοῦ νησι, τὴν Κέρκυρα, γιὰ νὰ ταφῇ ἐκεῖ.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ: Ἡ καταδίκη καὶ ἡ θανάτωσι τοῦ Γιώργη Μαυρομυχάλη. Ἡ ἀφήγησις ἐνὸς αὐτόπλου.

ΑΘΗΝΑΓΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Τὸ ἀπόγευμα ἡ κ. Λιναροδῆ, πάλιν στὴν ἀπελπισία της, σκέφτηκε πάλι νὰ τρεψῇ στοῦ γυαφεῖο τοῦ Βραναῦ καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ ἐξήγησις. Μὰ ἡ Λίνα τὴν ἐμπόδισε. Εἶχε πάρει πειὰ μὰ τοιαυτῆ ἀπόφασι. Θὰ πήγαινε ἡ ἴδια στοῦ γυαφεῖο τοῦ Γιώργου, θὰ τοῦ γροντοῦν ψυχρά, σὰν νὰ μὴν τὸν ἐγνωρίζε καὶ θὰ τοῦ ζητοῦσε γὰ τῆς πῆ τοῦ εἶνε ἡ Λίτσα. Θὰ τὸν ἀπειλοῦσε ἐν ἀνάγκη καὶ μετὴν ἀστυνομία. Ἐπρεπε νὰ πᾶρη ἓνα τέλος ἡ ἱστορία αὐτὴ καὶ ἄλλη καλύτερη λύσι δὲν ὑπῆρχε...

Ἄρχισε νὰ ντύνεται γρήγορα-γρήγορα, ὅταν ξαφνικὰ χτύπησε

κάτω τὸ κουνδῦνι.

Ἡ ὑπερέτρια ἐτρέξε στὴν κορυφὴ τῆς σκάλας καὶ ἔσκιψε νὰ διπλοῦ εἶνε.

Ἡ κ. Λιναροδῆ καὶ ἡ Λίνα εἶχαν τρεψῆ ἐπίσης, ἀνεπιτόμενες καὶ συγκινημένες ὡς τὸ χάλι.

— Εἶνε ὁ ταχυδρόμος, εἶπε ἡ ὑπερέτρια καὶ κατέβηκε κάτω.

— Ὅταν ἀνέβηκε πάλι ἀπάνω κρατοῦσε ἓνα γράμμα.

Ἡ Λίνα εἶδε τὸ φάκελλο καὶ ἡ καρδιά της χτύπησε δυνατὰ.

— Τὸ γράμμα τῆς Λίτσας! φώναξε.

Συγχρόνως πήρε τὸ φάκελλο καὶ τὸν ἀνοίξε με τρεμώμενα χεῖρα.

Ἡ μαμά της στεκότανε πλάι της. Ἦσαν καὶ ἡ διὸ ἔξαιρετικὰ συγκινημένες, ἡ ἀγωνία τοὺς ἦταν ἀπεργρατῆ...

Ἡ Λίνα ἄρχισε νὰ διαβάζῃ τῆς πρώτες λέξεις τῆς ἐπιστολῆς δυνατὰ. Ἐξάφνα ὅμως σταμάτησε.

— Ἦ εἶνε; Γιατὶ σταμάτησε; φώτισε τρέμοντας ὀλόκληρη ἡ κ. Λιναροδῆ.

— Τίποτε, μαμά, τίποτε, νὰ... θά... θὰ σὺ ποῦ λέπειτα, τραῖλιε ἡ Λίνα γλυκὴ σὰν τὸ θάνατο.

Μὰ ἡ κ. Λιναροδῆ δὲν κρατοῦτανε πειὰ. Μάντενε κάποια μεγάλη, κάποια τρομερὴ συμφορὰ. Καὶ μετὰ ἠρμυνησε τὰ δόντια ἀπ' τὴν ἀγωνία, ἐτοιμὴ νὰ σοριαστῇ κάτω, εἶπε στὴ Λίνα, με φωνὴ σπυρμένη:

— Δώσε μου τὸ γράμμα. Δώσε μου τὸ γράμμα.

Ἡ Λίνα τραβήχτηκε πίσω ἐντροπιη.

— Ὅχι, μαμά, ὄχι...

— Δώσε μου τὸ γράμμα... Δὲν βλέπεις, παιδί μου, πῶς πεθαίνω;

Δώσε μου τοῦ...

Ἡ Λίνα ἔσφιξε τὸ γράμμα στὴ φωνίτσα της καὶ ξέσπασε σὲ λυγμοὺς.

— Ὅχι, μαμά... Ὅχι... Μὴ μοῦ τὸ ζητᾶς... Ὡ, μαμά μου... μαμά μου!...

Ἡ κ. Λιναροδῆ ἦταν ἀγνώριστη τὴ στιγμὴ αὐτὴ. Δὲν ἦταν γλυκὴ πειὰ. Ἦταν λευκὴ, σὰν σάβανο. Τὰ μάτια της εἶχαν πεταχτῆ ἔξω. Τὸ στήθος της ἀνεδοκατέβαινε. Προχώρησε πρὸς τὴ Λίνα ἀκοιμητῶτας στὸν τοχο γιὰ νὰ μὴ πέσῃ κάτω, καὶ με φωνὴ ἄλλαιμένη, με φωνὴ ποὺ ἔφερε ἀνατριχίλα, εἶπε στὴν κόρη της:

— Τὸ γράμμα!...

Ἡ Λίνα τρούμασε βλέποντας ἔτσι τὴν μητέρα της. Κάτι μηχανικὰ, τρέμοντας σὰν τὸ βορῶλο, ἀπῆλθε τὸ χεῖρι της, τῆς ἔδωσε τὸ γράμμα καὶ ἔπειτα ἔβησε σ' ἓναν κοινὰ κλαίγοντας δυνατὰ, σπαρακτικὰ, ἀπελπισμένα:

— Λίτσα!... Ἀδελφοῦλα μου!... Λίτσα μου!...

Ἡ κ. Λιναροδῆ θέλησε νὰ διαβάσῃ τὸ γράμμα, μὰ τὰ χεῖρα της τρέμανε. Τὰ μάτια της ἦσαν θοὰ ἀπὸ τὰ δάκρυα. Δὲν μπορούσε νὰ ἐξερῶσι ὅσπε μὰ φράσι. Αὐτὸ μεγάλωσε τὴν ἀγωνία της καὶ τὴν ταραχὴ της. Σφόνγισε τὰ δάκρυά της καὶ ἔπειθ δὲν μπορούσε νὰ σταματήσῃ τὴν τρεμοῦλα τῶν χερῶν της, ἔβαλε τὸ γράμμα πάνω στοῦ τραπέζι. Μπόρεσε ἔτσι νὰ διαβάσῃ τῆς πρώτες γραμμῆς. Κι' ἀπ' τῆς πρώτες αὐτῆς φράσεις ἔμεινε, ὅπως εἶχε μαντέψῃ καὶ ἡ Λίνα. Κατὰλαε ὅτι μετὴ τὸ γράμμα της αὐτὴ ἡ Λίτσα τοὺς ἀποχωρετοῦσε γιὰ πάντα. Κι' ὁ νοῦς της σκοπιτοσε, ὄπισθεσε τὸ φῶς της, κόπηκε ἡ πνοή της. Ἄφρησε ἓνα λιγνέμο βογγητὸ καὶ σοριαστῆκε κάτω λιπόθυμη.

Ἡ Λίνα ποῦκλαγε πλάι της τινάχτηκε ἀπάνω καὶ ἔτρεξε κοντὰ της ξερονιόνοντας:

— Μαμά, καλὴ μου μαμά, φωνή μου μαμά!

Ὡ, Θεέ μου, Θεέ μου, λιπήσου μας...

Ἐτρέξε ἡ ὑπερέτρια καὶ μπόρεσε νὰ σπρωκοῦν τὴν κ. Λιναροδῆ καὶ νὰ τὴν μεταφέρουν στο κρεβῆτι της.

Ἡ Λίνα ἦταν σὰν χαμὴν πειὰ. Δὲν ἤθερε τί ἔπρεπε νὰ κἀνῃ, εἶχε γονατίσει πλάι στοῦ κρεβῆτα τῆς μητέρας της καὶ χτυποῦσε τὸ κεφάλι της, με τῆς φροθῆς της, κλαίγοντας ἀσπαρακτικὰ:

— Μαμά μου!... Λίτσα, ἀδελφοῦλα μου!... (Ἀκολουθεῖ)

— Εἶνε ὁ ταχυδρόμος, εἶπε ἡ ὑπερέτρια...